

ΑΠΟ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΒΑΛΠΟΥΡΓΗΣ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Σά να μπαίνωμε στις σφαιρές
τῆς μαγείας κατ' τοῦ ἀνείρου.
Ἐὰν γίνε σὲ ὄδηγός μου,
γρήγορα ν' ἀνοίξουν μπρός μας
οἱ πλάττοι κ' οἱ ἔρμιοι τόποι!

ΛΑΜΠΥΡΙΔΑ

Βλέπω δέντρα πῶς κατόπι
τρέχουν τόνα σταῖλλο, οἱ βράχοι
δὲς πῶς γέρνουνε τὴ γῆνι,
πῶς οἱ μύτες τους σφυρίζουν
καὶ φυσοῦν καὶ ροχαλίζουν!

ΦΑΟΥΣΤ

Τὰ νερά πηδοῦν κι ἀφρίζουν
μὲς τοὺς βράχους, μὲς τὰ χλόα.
Φλοῖσσο ἀκούω ἢ τραγουδία κεί;
Μὴν ἀκούω ἀγάπης λόγους,
ἤχους ἀπ' ὠραίους χρόνους;
Ὅ, τι πόθους κἀειοῦν τὰ στῆθι!
Κ' ἢ ἤχο σὰν πᾶραμῦθι
τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ἀνταχθεῖ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Κράου! Βάου! Ἄκου στὰ πλάγια
καρκαξία, κουκουδάγια
καὶ κοράκια δ' ἀγρυπνοῦνε;
Στὰ χαϊόκλαδα περνοῦνε
σαλαμάντρες; Τί μακριά
πόδια, τί παχειά κοιλιά!
Σὰν τὰ φίδια οἱ ρίζες στένουν
ἀπ' τοὺς βράχους κι ἀπ' τὸν ἄμμο
βρόχι ἀλλόκοτα ἐδῶ χάμω
καὶ μᾶς τικιάζουν καὶ μᾶς δένουν.
Λὲς οἱ ρόζοι ζωντανεύουν,
σὰν πολυπόδα ὑπερδεύουν
τὸ διαβάτι. Κι ἀπ' τὰ ρεῖκια
κι ἀπ' τὰ μωσκόλα τὰ ποντίκια
μυριοχρώματα, κοπάδια,
κι ἀπὸ πίσω πλάθια σκίζουν
λαμπυρίδες τὰ σκοτάδια
καὶ συγχύζουν καὶ ζαλίζουν.

ΦΑΟΥΣΤ

Ἄλλὰ, πέρ' μου, σταματοῦμε
ἐδῶ τώρα ἢ προχωροῦμε;
Ὅλα ὡς νὰ γυρίζουν μοιάζουν,
βρίχοι, δέντρα ὄψη ἀλλάζουν,
λαμπυρίδες ἀνεβαίνουν
καὶ φουσκάνουν καὶ ληθαίνουν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἄπ' τὸ φόρεμά μου πιάσου!
Μιά ψηλὴ κορφή εἶν' ἐδῶ,
πῶς ἀστράφτει δὲς μπροστά σου
ὁ Μαμμωνᾶς μὲς τὸ βουνό.

ΦΑΟΥΣΤ

Πῶς παράξενα στὰ ζύθη ἀντιφεγγίζει
μιὰ λάμψη ὡς ἡ ἀγὴ θαμπή!
Κι ὡς μὲς αὐτὰ τὰ τρισάθα σκορπίζει
τῆς ἀδύσσου μιὰν ἀναλαμπή.
Φουντώνει ἀντίρα ἐδῶ κ' ἐκεῖ καπνίζει,
ἐδῶ φωτιὰ σπιθοβολάει μὲς ἀπ' τὴν ἄχνη,
τώρα σέρνεται σὰ μιὰ κλωστή ἀπ' ἀράχνη,
τώρα σὰ βρύση ὄρμητικὰ ἀναβρύζει.
Ἐδῶ μὲς τὸ λαγκάδι ἀπλώνεται
μὲ χίλιες φλέβες μακριὰ πλάτια
κ' ἐπειτα πέρα στὸ στενὸ στρημῶνεται
καὶ πάει καὶ σμίγει σ' ἓνα ξαφνικά.
Σπίθες πετιοῦντ' ἐδῶ κοντὰ,
ἄμμος χρυσὸς σὰ ν' ἀνεμίζεται.
Μὰ δὲς! ἀλάκρος ὁ βράχος ὡς ψηλά
ὡς τὴν κορφή του πῶς φλογίζεται.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὁ ἄρχοντας ὁ Μαμμωνᾶς γιὰ τὴ γιορτὴ
τὸ παλάτι του δὲν ἔχει φωτισμένο;
Τί εὐτυχία ποῦ τόχεις ἰδωμένο
μυρζομ' ἔρχονται οἱ καλεσμένοι ὄρμητικοί.

ΦΑΟΥΣΤ

Πῶς λυσσάει μὲς τὸν ἀέρα ἡ ἀνεμοζιάν!
Τί χτυπήματα μοῦ δίνει στὸ κεφάλι!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἄπ' τοῦ βράχου τὰ γέρικα πλευρὰ κρατήσου,
μὴν γκρεμιστῆς στὰ βύθη τῆς ἀδύσσου.
Τὰ σκοτὴ ἀπ' τὴν ἀντάρα πῆζουν.

Ἄκου, τὰ δάση δάδδοβα πῶς τρίζουν!
Οἱ κουκουδάγιας φεύγουν τρομασμένες.
Ἄκου! Οἱ κολῶνες πέφτουν συντριμμένες
τῶν πράσινων αἰῶνα παλατιῶν.
Τὶ ἀναστέναγμα καὶ τὸ ἴκισμα κλαδιῶν.
Τὰ δέντρα δυνατὰ βγγούνε,
οἱ ρίζες σπάζουν καὶ τριζοβολοῦνε!
Κι ὅπως πέφτουν τόνα σταῖλλο σωριασμένα,
ὄλ' ἀνάκατα βροντοῦν δαιμονισμένα
καὶ στοὺς γκρεμοὺς ποῦ τὴ συντρίμματα βου-
[λιάζουν
οἱ σίφουνες σφυρίζουνε κι οὐρλιάζουν.
Ἄκουε φωνὲς ἐκεῖ ψηλά;
Φωνὲς μακριὰ, φωνὲς κοντὰ;
Ναὶ, σ' ὄλο πέρα πέρα τὸ βουνὸ
τραγουδὶ χύνεται δαιμονικό!

ΓΚΑΙΤΕ

(Μετάφρ. Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ)

Η ΔΡΑΚΟΤΡΥΠΑ

(Τριχωνία).

Εἰς τὴν βελαώρα τοῦ Πεταλά στὸ Βάλτο, σ' ἓνα
ἀνοιγμα τῶν δένδρων, φαίνεται ἓνας ὄχτος μεγάλος,
μὲ μιὰ τρύπα πλατειὰ κατακόκκινη στὴ μέση. Τὴν
λέν Δρακότρυπα. Ἐκεῖ μέσα κάθονταν μιὰ βολὰ
ἓνας δράκοντας, καὶ κάθε νύχτα ξεκίνοσε γιὰ τὸ
Βάλτο, καὶ πήγαινε κι ἀντάμωνε μιὰ βοσκοπούλα
ἀμορφη, ποῦ βόσκαγε στὰ κατσάβραχα τὰ γίδια
της. Τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ φόβο του στὴν ἄρχὴ δὲν
εἶπε τίποτα, μὰ στὰ ὑπερὰ σὰ δὲν μπορούσε νὰ
βαστῆ τὴν ἀγκαλιὰ του κάθε βράδου ἓνα φοερό
θεριό, ποῦ τοῦ βύζανε τὸ αἷμα του, τὸ ξομολογήθηκε
στὰ δερροξάδερφά του. Κ' ἐκμυκν κρυτέρη τὰδερ-
ροξάδερφά του καὶ βέρεσαν τὸ δράκοντα. Καὶ ξεκί-
νησε βαρεμένος ὁ δράκοντας ἀπ' τὸ Βάλτο, ραντί-
ζοντας τὴ χῶμα μὲ τὸ αἷμα του κ' ἤρθε καὶ ψόφησε
στὴν τρύπα του. Τὴ μέρα φαίνεται τὸ αἷμα του
σταλαματιὰς σταλαματιὰς στὸ μονοπάτι, καὶ τὴ
νύχτα ἀγροικιέται πάντα τὸ σκουζιμό του.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΨΗΓΗΤΗΣ ΕΝ Τῷ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙῳ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

ΛΕΞΕΤΑΙ 3—5 Μ.

τες ἀγγελοκίμωνται, γονατιστοὶ ἐμπρός του καὶ οἱ
ὄχτω, ἐπερίμεναν κρεμάμενοι ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὶς
προσταγῆς τοῦ σατυρισμένου ἀφέντη τους.

Χιλιάδες γλυκόλαλα πουλάκια ἐκαλιδοῦσανε
γύρω του, πετώντας στὸ φαρφουρένιο δωμάτι τοῦ πε-
τροπελεκητῆ μὲς ἀπὸ τὸν πλαγινο κῆπο τοῦ πα-
λατιοῦ του, ὅπου ἀνοδοβόλουνε τὰ ὄμορφητερα, τὰ
πικρὰ μεθυστικὰ λουλούδια, κι ἀπλωνν τὸν ἥλιο
τους, μ' ἥλιο καὶ μὲ στρογγυλοφέγγαρο, τὰ πιὸ
παράξενα δέντρα τῶν κόσμου, ποῦ τὰ ἐποτιζανε
νύχτα-μέρα τόσα κοντυλοπελεκητὰ φειδωτὰ ρυάκια
μὲ τὸ κρουσάλλενιο, τὸ διάφανο νεράκι τους.

Ἐυρέθηκε ὁ καλὸς σου, νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε,
μέσα σ' ἓναν ἀληθινὸ παράδεισο!..

Χωρὶς νὰ σαλέψῃ ὁ νοῦς του, ἐπερνοῦσε τώρα
ζωὴ χρυσάμενη. Φαγὶ καὶ ὕπνο-ὑπνο καὶ τέλεια,
πέρα καὶ πέρα, καλοπέραση... μὰ πρὸ πάντων κα-
θημερινὴ ἀμαξάδα. περίπατο καθημερινὸ κι ἀτέ-
λειωτο μὲ λογιῆς-λογιῆς ἀμαξες, ποῦ δὲν τις εἶχε
ἰδῆ ἄκομη ἀνθρώπου μάτι στὴν πολυάνθρωπη ἐ-
κείνη πατρίδα του.

Ἡ ἀναπαυτικὴ ὁμοῦς ζωὴ, ἡ καθιστικὴ ἐκείνη
καλοπέραση, ἐπᾶχνε τόσο πολὺ τὸ σκελεθρομένο
πετροπελεκητῆ, ποῦ δὲν ἐμπόρεζε τώρα πλεῖ οὔτε
νὰν σάσῃ, ἐλευτέρω, μὰ οὔτε νὰ φᾶ, οὔτε νὰ πιῇ

ὅπως ἐπεθυμοῦσε κι ὅπως ἐσυνείησε μὲτα στὰ
πλοῦτη καὶ στὶς ἀρχοντιές του.

Οἱ πλεῖο ξακουσμένοι γιατροὶ τοῦ εἶπαν, ἂν θέλῃ
νὰ ζήσῃ, χωρὶς ἄλλο... νὰ φᾶσῃ αὐτὴ τὴν τροχονί-
νητη καὶ καθιστικὴ ζωὴ, νὰ παραιτήσῃ τὶς ἀμαξες,
καὶ τὴν ἀνάπαψη καὶ νὰλλᾶξῃ ὅλως διόλου ζωὴ.

Ὁ πρῶτος, μάλιστα γιατρός, τῆς χώρας τοῦ
εἶπε, πῶς τὸ μόνο γιατρικό του εἶναι καθημερινὸς
περίπατος, σὲ μέρος ἀνοικτὸ, ἡλιολουσμένο, λίγο ἀ-
νηφορικό, ἀλλοιῶς δὲ δίνει τὸ λόγο του γιὰ τὴ
ζωὴ τοῦ εὐγενικοῦ πελάτη του.

Μὰ ὁ εὐγενικός πετροπελεκητῆς μᾶς δὲν ἐμπό-
ρεζε τώρα νὰ κάνῃ οὔτε πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας
δρόμο ἐκουραζότανε, ἴδρωνε, λαχάναζε καὶ κατα-
κομμένος ἐσυλλογιζότανε τὴν ἀτυχία του!..

Μιά μέρα τόσο πολὺ ἔκαιγε ὁ ἥλιος, ποῦ δὲν
τὸν ἄφινε νὰ κάνῃ βῆμα βλέποντας, πῶς δὲν μπο-
ροῦσε νὰ περπατήσῃ ἀνκαστίναζε βαρεὶα καὶ εἶπε
ἀπολιτισμένος:

— Τί τάχα μ' ὠφελοῦν τὰ τόσα μου ἀγαθὰ-
τί μ' ὠφελεῖ τὰμέτρητο χρυσάφι! Νὰ, ζωὴ, στᾶλην
θινὰ ἐλευθέρη! νὰ εἶται πᾶμπλουτος καὶ νὰ μὴς
ἤμπορῆς νὰ κάνῃς δυὸ περπατησιές! Ὅριστε ἓναν
ἥλιο, λαμπερὸς σὰν τὸ χρυσάφι μου, ὁμορφος σὰ
τὰ διαμάντια μου, ποῦ μπορεῖ νὰ σου φτειάξῃ τόσα

καὶ τόσα... ὅταν τοῦ κητέθῃ, μάλιστα τρέχοντας; νὰ
πὲ κορτῆ στὸν τόπο καίγοντάς σε ἀλύπητα! Πόσο
σὲ καλοτυχίζω, ἥλιε μου προσήλιε μου καὶ κοσμο-
γυριστῆ μου!.. Νῆταν τρόπος... βέβαια νὰ ἐμπόρεζε
κανεὶς νὰ γίνῃ ἥλιος; δὲ θὰ εἶταν καλύτερα πρᾶ-
μα!.. Ἄχ, καὶ νὰ ἐγίνόμουν ἥλιος!

Δὲν ἐπρόφτασε νὰποτελειώσῃ τὰ παρακαλετικὰ
του λόγια, καὶ παρουσιάζεται μπροστά του ἡ ἴδια
χρυσομαλλοῦσα Νεραΐδα μὲ τὸ διαμαντένιο ραβδάκι
στὸ κρηνόδαχτυλο χεῖρι της, καὶ λέει στὸν παχύ-
σαρκο φίλο της:

— Ψυλώσου ὡς τὰ καταγάλνα οὐράνια γίνε
ὅπως ἐπεθύμησε ἡ καρδιά σου, λαμπερός ἥλιος!

Καὶ στὴ στιγμὴ ἐγίνηκε ἀφαντῆ, σὰν Νεραΐδα
ποῦ εἶταν!

Καὶ πράματις ὁ πετροπελεκητῆς, καθὼς δὲ
εἶταν ὀλοστρόγγυλος, δὲν ἀργήσε νὰποστρογγυλέψῃ
ὀλάκρος, καὶ, ὡ τοῦ θάματος, νὰ σηκώνεται σιγά-
σιγὰ σὰν λαμπερὴ ἀνεμόφουσα πελώρια, καὶ πρὶν
φτάσῃ μεσοῦρανα, νὰ σοῦ γίνῃ ἀπαράλλαχτος ἥλιος
ὁμοῖος; κι ἀκομη πιὸ καλύτερος.

Εἶταν κατευχαστημένος μὲ τὴ νέα του ζωὴ;
Ἡ λογαμογελοῦσε μὲ τὸ χρυσὸ του χαμόγελο, ὅτες